EXPOSICIÓ 40 edicions TerrorMolins

Del 29 d'octubre al 14 de novembre de 2021
Sala d'exposicions de Ca n'Ametller de Molins de Rei

HORARIS
Del 29 d'octubre al 4 de novembre de 2021 (ambdós inclosos):
De dimarts a dissabtes, de 17.00 a 20.00 h.
Dimenges, de 12.00 a 14.00 i de 17.00 a 20.00 h.
Del 5 al 14 de novembre de 2021 (ambdós inclosos):
De dilluns a divendres, de 17.00 a 20.00 h.
Dissabtes i diumenges, de 12.00 a 14.00 i de 17.00 a 20.00 h.

Activitats al voltant de l'exposició

INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ
Inauguració de l'exposició a càrrec de l'Alcalde de Molins de Rei, la Regidora de Cultura i el comissari de l'exposició, Bernat Segura.
Dia i hora: Divendres 29 d'octubre, a les 19.00 h
Lloc: Sala d'exposicions de Ca n'Ametller
Aforament limitat.
Entrada gratuïta.

VISITES GUIADES
Dia i hora: Dijous 4 de novembre, a les 19.00 h
Lloc: Sala d'exposicions de Ca n'Ametller
Aforament limitat.
Entrada gratuïta.

XERRADA: LA CONTRACULTURA: l'evolució dels 70 fins l'actualitat.
Conversa de tres destacats protagonistes de la contracultura a l'estat espanyol, sobre com van viure la contracultura i com l'entenen a l'actualitat.
Presentador: Karra Elejalde
Moderador: Susanna Soldado
Ponents: Miki Espuma (La fura dels Baus) i Fermín Muguruza (cantant de Kortatu, Negu gorriak i productor contracultural)
Dia i hora: Dissabte 6 de novembre, a les 12.00 h
LLOC: Foment Cultural i Artístic
Aforament limitat. Cal reserva prèvia.
Entrada gratuïta.

TAULA RODONA: Evolució del gènere de terror dels 70 fins a l'actualitat.
Taula rodona entre dos/historiadors i crítics de cinema al voltant de l'evolució del cinema de gènere des dels anys setanta fins a l'actualitat.
Presentador: Jaume Claver
Moderador: José Miguel Beltrán
Ponents: Antonio José Navarro i Begoña del Teso, historiadors i crítics de cinema.
Dia i hora: Dissabte 13 de novembre, a les 17.30 h
Lloc: Sala d'exposicions de Ca n'Ametller
Aforament limitat. Cal inscripció prèvia.
Entrada gratuïta.

PRESENTACIÓ del FANZIN de les 40edicions
Presentació del fanzin editat pel Festival de Cine de Terror de Molins de Rei amb motiu de les 40 edicions.
Presentació a càrrec de Javier Ruedá, editor i Joan Jarque, dissenyador. Amb la intervenció d'alguns dels autors col·laboradors.
Dia i hora: Dissabte 30 d'octubre, a les 18.00 h
Lloc: Sala d'exposicions de Ca n'Ametller
Aforament limitat.
Entrada gratuïta.

XERRADA: 40 EDICIONS TERRORMOLINS: moments, anècdotes i records.
Taula rodona amb varies persones que han estat implicades a la organització del Festival durant les diferents decades. Serà un moment per descobrir històries i anècdotes poc conegudes.
Presentador: Oriol Romeu
Moderador: Roger Sabat
Ponents: Txell Civil, Joan Domènech, Laura Marín, David Izquierdo i Albert Calera.

Créditos de l'exposició
EXPOSICIÓ
Comissari: Bernat Segura
Textos: David Izquierdo, amb la col·laboració de Roger Sabat
Correcció de textos i traducció: Agustí Lloberas
Filmografia: Jaume Claver
Graffitis: Arnau Brell
Grafisme: Joan Jarque
Video Muntatges: Iban Granero
Videomapping: Joan Jarque, Èlot Costatillado, Ana F. Netto i Laura Trigueiro
Dissenyd'interionsme: Joan Jarque i Roger Sabat
Equips de projecció: Èlot Costatillo i Pere Vila Audiovisuals i Escènica
Atrezzo: Èlot Costatillo, Bernat Segura i fons del Festival de Cine de Terror de Molins de Rei
Entrevistes: Iban Granero i Jordi Benemala
Equips tècnics: Escènica i Èlot Costatillo
Producció: Jaume Claver, Gloria Massana, Roger Sabat i Bernat Segura
Consegueria: Sergi Domingo
Partners 40 edicions:
Guinot pruneria, Cerigress
CATALEG
Coordinació: Gloria Massana
Disseny gràfic i maquetació: Joan Jarque
Correcció de textos i traducció: Agustí Lloberas
Fotomecànica i impressió: La Comercial
Crédits fotografies: Festival de Cine de Terror de Molins de Rei
© dels textos, els autors
© de les fotografies, els autors
© 2021 Festival de Cine de Terror de Molins de Rei

Un agraiment especial a totes les persones que heu fet possible la realització d'aquesta exposició.
TerrorMolins

ARXIU_FINAL_cara.pdf 18/10/21 20:38

A partir del 2010. A partir de 2010. From 2010.
La consolidació. La consolidación. Time to Settle down.

S'aconsegueix el més evident: crear un monstre. Petitó, però monstre a la fi. Deborah Kara Unger i la seva senyora mare deixen empremta inesborrable. El nouvingut concurs de llargmetratges es posa confiat a l'ull de l'huracà i el Festival passa a ocupar deu dies de novembre a les agendes del públic. Les activitats paral·leles com els tallers cinematogràfics per nens i joves, i també el Gastroterror i els jocs, arriben per quedar-s'hi. Les noves tecnologies, amb el sistema de projecció DCP al front, i les xarxes socials es fan ineludibles i passen a formar part de la normalitat. Al costat d'altres festivals de gènere es crea el TAC (Terror Arreu de Catalunya), que atorga anualment un premi al millor curtmetratge de terror de producció catalana. La internacionalitat és un fet, el Festival s'integra en la Federació Europea de Festivals de Cinema Fantàstic i participa anualment en el lliurament del premi Méliès d'Argent al millor curtmetratge de terror o fantàstic europeu. El públic comarcal s'afirma i el de remota procedència ve a Molins de Rei de vacances amb la intenció d'esprémer al màxim l'extensa oferta cinematogràfica que ofereix l'esdeveniment. Les xifres d'espectadors, acreditats i convidats confirmen l'esdeveniment com un referent més enllà del cinema de terror exclusivament. Ara arriben nous reptes, organitzatius i conceptuals, com la digitalització i la virtualització, tot ja en marxa. La base segueix essent ferma per encarar-los. Us convidem a seguir-ho gaudint. Com ens agrada dir: Llarga vida al Festival!

Se consigue lo más evidente: crear un monstruo. Chiquito, pero un monstruo al fin y al cabo. Deborah Kara Unger y su señora madre dejan su marca para siempre. El recién llegado concurso de largometrajes se mete, confiado, en el ojo del huracán y el Festival pasa a ocupar diez días de noviembre en las agendas del público. Las actividades paralelas como los talleres cinematográficos para niños y jóvenes, también el Gastroterror y los juegos, llegan para quedarse. Las nuevas tecnologías, con el sistema de proyección DCP al frente, y las redes sociales se convierten en imprescindibles pasando a formar parte de la normalidad. Junto a otros festivales de género se crea el TAC (Terror Arreu de Catalunya), que todos los años otorga un premio al mejor cortometraje de terror de producción catalana. La internacionalidad es un hecho, el Festival se integra en la Federación Europea de Festivales de Cine Fantástico y participa anualmente en la entrega del premio Méliès d'Argent al mejor cortometraje de terror o fantástico europeo. El público comarcal se reafirma y el de remota procedencia viene a Molins de Rei a pasar sus vacaciones con la intención de exprimir al máximo la extensa oferta cinematográfica que ofrece el evento. Las cifras de espectadores, acreditados e invitados confirman el evento como un referente que va más allá del méro cine de terror. Ahora llegan nuevos retos, organizativos y conceptuales, como la digitalización y la virtualización; eso ya está en marcha. La base continúa siendo firme para afrontarlos. Os invitamos a continuar disfrutándolo. Como nos gusta decir: ¡Larga vida al Festival!

The evident result arrived: a monster was born. Small, but a monster in fact. Deborah Kara Unger along with her mum left their trace forever. The newborn feature film contest was feeling safe in the eye of the hurricane and the Festival took ten November days in the diaries of the audience. Parallel activities such as film workshops for children and youths, Gastroterror, and games were there to stay. New technologies, with the up to date DCP screening system and social networks became essential. Along with other genre festivals the TAC (Terror Arreu de Catalunya) was born and ever since it has given the award to the best Catalan produced short horror film. The international dimension is a fact too, the Festival is now a member of the Méliès European Festivals Federation and every year it gives the Méliès d'Argent award to the best European short horror or fantasy film. The local audience is getting faithful and people from far away spend their holidays in Molins intending to get the best out of the extensive cinema offer of the event. The amounts of spectators, credentialed attendance and guests confirm the status of the Festival as a reference that goes beyond horror itself. Now, we are facing new organisational and conceptual challenges, such as digitalisation and virtualisation which are already on the run. The foundations lay strong to face them. Come and enjoy it with us. As we always say: Long live the Festival.

Els 90. Los 90. The 90's.
Punt, ratlla i silenci. Punto, raya y silencio. Stop and silence.

La dècada comença bé. L'exitosa estela dels 80 es posa sobre l'any 1990, però el cansament i la dura gestió d'un esdeveniment descontrolat pel que fa a el públic, porta a que ningú se'n vulgui fer càrrec; i les 12 hores són "assassinades" per l'exit. El 1993 es produeix un intent de recuperació escorant el gènere cap al fantàstic, però el vídeo domèstic ja s'ha fet amo i senyor, inquil·a pensió completa, de les llars de mig món. Es manté l'esperit, però l'afluència de públic no és ni l'esperada ni la necessària. Les 12 hores patiran, d'ara endavant, la més profunda letàrgia.

La década comienza bien. La exitosa estela de los 80 se posa sobre el año 1990, pero el cansancio y la dura gestión de un evento descontrolado en relación al público, desemboca en la renuncia de responsabilidades; y las doce horas mueren "asesinadas" por el éxito. En 1993 hubo un intento de recuperación escorando el género hacia el fantástico, pero el video doméstico ya se había convertido en amo y señor, inquilino a pensión completa, de los hogares de medio mundo. El espíritu permanece pero la afluencia de público no es ni la esperada ni la necesaria. Las 12 horas sufrirán a partir de aquí su más profundo letargo.

The decade began well. The successful trace of the 80s seemed to be still on in 1990, but tiredness and administration difficulties of an event which was almost out of control resulted in blocked responsibilities; and the 12 hours had died murdered by their own success. In 1993 a drift from horror to fantasy showed an intention for recovery, but home video had already become the master and commander of half of the world's homes. The spirit remained but attendance was plunging down dramatically. Thus, the 12 hours fell deeply asleep for a while.

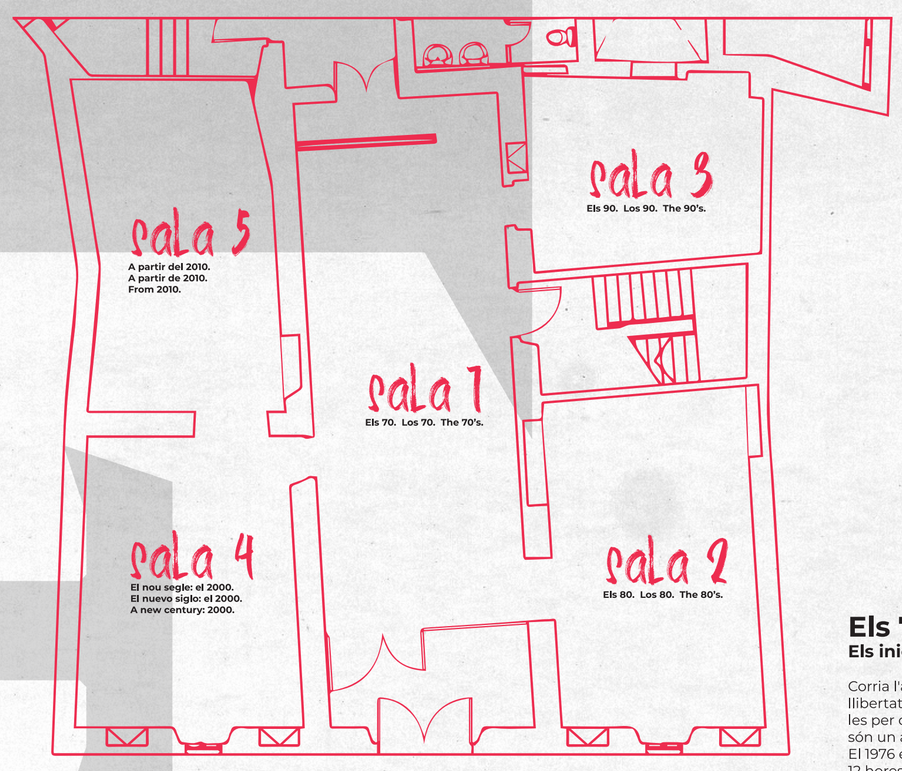

Els 80. Los 80. The 80's.
La dècada de l'eufòria. La década de la euforia. Times of joy.

Els anys 80, quan gairebé tot va arribar a tothom, però ben pocs van entendre res. La Peni ja no és suficient i el Foment o el cinema Versalles s'uneixen a la bogeria en diferents edicions. Les 12 hores estan en boca de tots i hi ha un intent de fer-se comercialment amb elles. Per sort, no funciona. El futur festival canvia de mans i entitats com el Foment i el Club del Còmic organitzen l'esdeveniment en diferents anys. Les performances són tan elaborades que, de vegades, fallen estrepitosament. Moltes altres impacten i queden en el record d'un públic tan entregat que es fa difícil mantenir un mínim ordre a la sala. Les pantalles de les 12 hores es veuran abduïdes pel millor cinema de terror de la dècada. En general, l'oferta d'oci s'ha anat incrementant respecte als anys 70 però l'èxit de les 12 hores no s'atura, no només es duen a terme en més d'una sala, sinó que aquestes s'omplen de gom a gom i les crítiques són positives, gairebé sempre. La dècada finalitza amb les 12 hores només al Foment i, tot i que es veu llastada per certs problemes tècnics, no es pot, en absolut, parlar de fracàs.

Los años 80, cuando ya casi todo llegaba a todo el mundo, pero pocos eran capaces de entender algo. La Peni ya no basta y el Foment o el cine Versalles se unen a la locura en diferentes ediciones. Las 12 horas andan en boca de todos y hay un intento de apropiárselas comercialmente. Por fortuna, la cosa no funcionó. El futuro festival cambia de manos y entidades como el Foment y el Club de Còmic organizan el evento en distintos años. Las performances son tan elaboradas que, en ocasiones, fallan estrepitosamente. Muchas otras impactan y quedan en el recuerdo con un público tan entregado que cuesta mantener un mínimo orden en la sala. Las pantallas de las 12 horas se verán abducidas por el mejor cine de terror de la década. En general, la oferta de ocio ha ido creciendo respecto a los años 70 pero el éxito de las 12 horas no para, no sólo se celebran en más de una sala, sino que éstas se llenan hasta los topes y las críticas son positivas, casi siempre. La década finaliza con las 12 horas solamente en el Foment y, a pesar del lastre de ciertos problemas técnicos, de ningún modo se puede hablar de fracaso.

The 80s, when almost everything was available for everyone, though very few were able to understand it. La Peni was not enough and El Foment or Versalles cinema joined the venture on different editions. The 12 hour marathon was becoming word of mouth and there was someone who even tried to get their personal commercial profit. Fortunately, that did not work. Different associations and local entities such as El Foment or the Comic Club tried to conduct the future festival and organise the event their own way. The performances became so complex that sometimes they absolutely failed while some other times they were at the top and shocked and remained in the memories of completely maddened audiences. The screens of the marathon would be abducted by the best horror films of the decade. Generally speaking, the leisure offer had improved in contrast with the 70s, but the success of the 12 hour marathon wouldn't stop growing: they were even hosted by more than one theatre, tickets were sold out, and the reviews were almost always positive. The decade ended with a marathon at El Foment only, and despite some technical problems, no one can call it a failure at all.

Els 70. Los 70. The 70's.
Els inicis. Los inicios. The beginning.

Corria l'any 73, el règim franquista en hores baixes i donant les últimes garrotades, permet certes llibertats pel que fa a la cultura, segurament perquè no entén res. El Cine Club Molins, buscant fórmules per obtenir ingressos extra, es treu del barret una marató de cinema de terror. Les primeres edicions són un autèntic tour de force: 16 hores en seients de fusta i en ple mes de juliol sense aire condicionat. El 1976 es decideix que, mort el règim, no calia fustigar-se més del necessari i la marató passa a ser de 12 hores. El cinema de terror s'ha convertit en un vehicle fantàstic de crítica i reflexió sobre un món sempre en conflicte i La Peni s'omple edició rere edició. Els cartells que posen imatge a l'ineludible trobada anual passen de mers llistats a petites obres d'art. La dècada arriba al final amb unes 12 hores desbordants d'èxit, la sala plena i una programació espectacular rematada per unes reeixides primeres performances que, tot i certs problemes amb la llei, passaran a formar part de la marató fins al dia d'avui

Corría el año 73, el régimen franquista, que está ya en horas bajas y dando sus últimos garrotazos, permite ciertas libertades respecto a la cultura, quizás es que no entendía nada. El Cine Club Molins, busca fórmulas para obtener ingresos extra, y se saca de la chistera un maratón de cine de terror. Las primeras ediciones son un total tour de force: 16 horas en incómodos asientos de madera y en pleno mes de julio sin aire acondicionado. En 1976 se decide que, muerto el régimen, es mejor no autoflagelarse más de lo necesario y el maratón pasa a ser de 12 horas. El cine de terror se ha convertido en un vehículo fantástico para la crítica y la reflexión sobre un mundo siempre en conflicto y La Peni se llena edición tras edición. Los carteles que plasman la imagen del ineludible encuentro anual pasan de meros listados a pequeñas obras de arte. La década alcanza su final con unas 12 horas desbordantes de éxito, con una sala hasta los topes y una programación espectacular rematada por unas estupendas primeras performances que, a pesar de algunos problemas con la ley, serán parte esencial del maratón hasta el día de hoy.

Back in 1973, already in decay but still alive to execute the last death penalties, Franco's regime allowed certain cultural liberties, perhaps it was because they did not understand anything. The Cine Club Molins were looking for financial improvement and hey presto, they took a marathon of horror cinema out of their top hat. Its initial editions were real tours de force: 16 hours sitting on uncomfortable wooden seats in the hot month of July with no air conditioning. In 1976, once the regime was definitely dead, the marathon shrank a bit to 12 hours, not too much. By the moment, horror cinema had become an excellent way to criticise and reflect on a world in permanent conflict: La Peni was selling out edition after edition. The posters introducing the yearly event had started as mere lists but evolved to real art. The decade culminated in a successful 12 hours marathon, with a full theatre and an incredible programme topped with the first performances which, after some legal problems, thereafter became a central element of the marathon.

El nou segle: el 2000. El nuevo siglo: el 2000. A new century: 2000.
Com Au Fènix. Como Ave Fénix. Fenix's resurrection.

Gairebé trenta anys després dels seus inicis, es posa en evidència que bojos pel cinema n'hi ha sempre. El Ramon Maglione és qui reuneix a aquests elements. A més, de l'estiu es passa a la tardor, que el terror ja fa suar prou. El 2001, les 12 hores tornen ben acompanyades per una mostra de curtmetratges i l'estrena d'un llargmetratge. Seran el tret de sortida d'una dècada molt difícil per ressuscitar un mort i, a sobre, aconseguir que balli. Es crea el Cine Club Hal 2002 per dirigir el "cotarro". L'enlairament és lent, molt lent, però el pas és ferm i segur. Concursos de curtmetratges, cartells i microrelats; convidats i jurats del "mundillo"; performances antològiques; retrospectives i sessions per instituts; les 12 hores es converteixen en l'esdeveniment principal del que ja es pot anomenar Festival. Primer van ser dos dies, després tres, després una setmana de projeccions i propostes diverses que van captivant a un públic que passa d'escèptic a fidel. Jesús Franco i Lina Romay deixen empremta. Jason passa gana. Es comença a sentir parlar del TerrorMolins enllà de les fronteres. El Festival s'independitza del Cine Club i fica el vol.

Casi treinta años después de sus inicios, se hace patente que siempre habrá locos por el cine. Ramon Maglione se encargará de reunir a esos elementos. Además, se pasa del verano al otoño, que el terror hace sudar demasiado. En 2001, las 12 horas vuelven bien acompañadas de una muestra de cortometrajes y el estreno de un largometraje. Serán el tiro de salida de una década demasiado difícil para resucitar a un muerto, y encima conseguir que baile. Se crea el Cine Club Hal 2002 para dirigir el "cotarro". Lentamente, muy lentamente, se empieza a levantar el vuelo; lento pero con paso firme y seguro. Concursos de cortometrajes, carteles y micro-relatos; invitados y jurados del "mundillo"; performances de antología; retrospectivas y sesiones para institutos; las 12 horas se convierten en el evento principal de lo que ya podemos denominar Festival. Primero fueron dos días, después tres, luego una semana de proyecciones y propuestas varias que van conquistando un público que pasa de ser escéptico a fiel. Jesús Franco y Lina Romay dejan huella. Jason está hambriento. Se empieza a oír hablar del TerrorMolins más allá de las fronteras. El Festival se independiza del Cine Club y levanta el vuelo.

Almost 30 years after the beginning, the real truth was that there will always be people mad about cinema and Ramon Maglione was ready to gather those people. The event moved from summer to autumn, it seemed that horror brought enough sweat. In 2001, the 12 hours came back along with a show of short films and the premiere of a feature film. The event needed a kick off to take it out of a tough decade: definitely, this dead body was expected to come back to life and dance. The Cine Club Hal 2002 was born with the intention of pulling it on again. And yes, slowly, very slowly, it was starting to raise again; slow but solid. Short film contests, posters and short stories; guests and jury; epic performances, retrospective and secondary school sessions; the 12 hours became the main event of something that we can call Festival. It first took two days, then three, later on it spanned to a week of screenings along with other proposals that started to conquer the audience who had started out skeptical and ended up fully surrendered. Jesús Franco and Lina Romay broke the rules. Jason was hungry. TerrorMolins was gaining notoriety beyond our frontiers. In the end, the Festival broke off with the Cine Club and started flying on its own.

1973, el naixement d'una noció. La nova era del terror. Imatges inconscients.
Sí, aquells companys dels 70 érem cinèfils, estimàvem el cinema però la delicada economia del Cine-Club local ens obligava a buscar solucions per poder continuar la nostra programació. Potser ara em carrego un mite, però la realitat era que nosaltres el que volíem era poder seguir oferint Pasolini, Godard, Rohmer, Hawks, Kurosawa i d'altres. Junts crèiem que una marató del Terror, gènere que en aquells moments gaudia d'una evolució més que interessant, ens podria solucionar la malmesa economia del Cine-Club. A nivell local, i en uns moments de fort compromís polític per part de tothom, la nostra iniciativa fou força criticada i se'ns va acusar de frívols i poc compromesos en uns moments tan convulsos com els que començàvem a viure.
I és que les 16 hores de Terror que el 1978 varen ser 12, per definició era Contracultura.

Joan Domènech.

Presentació. Presentación. Introduction.

Pràcticament han passat cinc dècades des que un grup d'agosarats llunàtics van mostrar sobre la pantalla que tot es pot pintar d'un color diferent, fins i tot allà on hi predomina el negre. Cinc dècades i, déu n'hi do, 40 edicions que van de la mà de la història personal i cinematogràfica de tots nosaltres. 40 edicions en les que el cinema ha estat l'objectiu principal, i en les que la recompensa és sempre una nodrida col·lecció d'estranys i inquietants somriures, d'ulls vermells i espurnejants, de ments dolçament maltractades i de cossos descompostos. Tot un regal per a les perverses ments que perpetren, any rere any, un esdeveniment que, de vegades, frega allò malaltís quan no la demència. I fet amb tantes ganes i amb un boig entusiasme que, sovint, és difícil discernir on comença i on acaba la ficció. 40 edicions per les quals han transitat tota mena de monstres, un estrany viatge del què molts han tornat amb el seny trastornat i del què us volem fer partícips a través d'imatges, records i sorpreses amb la pitjor de les intencions. Com diria l'Alice Cooper: Welcome to My Nightmare.

Han pasado prácticamente cinco décadas desde que un grupo de majaras lunáticos mostraron sobre la pantalla que todo se puede pintar de un color distinto, incluso cuando el color principal es el negro. Cinco décadas de nada, 40 ediciones que van de la mano de nuestra historia personal y cinematográfica. 40 ediciones en las que el cine ha sido el principal objetivo, y en las que la recompensa no es otra que la nutrida colección de extrañas e inquietantes sonrisas, ojos enrojecidos y chispeantes, de mentes dulcemente maltratadas y de cuerpos descompuestos. Todo un regalo para las perversas mentes que, año tras año, perpetran un acontecimiento que puede alcanzar los límites de lo enfermizo cuando no de la demencia. Todo ello hecho con tantas ganas y con un entusiasmo tan loco que, a menudo, cuesta discernir dónde empieza y dónde acaba la ficción. 40 ediciones por las que han transitado monstruos de todas clases, un extraño viaje del que muchos han vuelto con el juicio perdido y del que os queremos hacer partícipes a través de imágenes, recuerdos y sorpresas, con la peor de las intenciones. Como diría Alice Cooper: Welcome to My Nightmare.

It was almost five decades ago that a group of mad lunatics decided to show on screen that everything can have a different colour, even when black is the main one. Five decades, 40 editions that go hand in hand with our personal cinematographic history. 40 editions with cinema as a main objective, with the only reward of a collection of weird and chilling smiles, reddened and sparkling eyes, sweetly mistreated minds and rotten bodies. A wonderful present for those depraved minds which, year after year, commit an event that may reach the limits of delirium. All done with such a crazy enthusiasm that often makes one wonder whether its fiction or reality. 40 editions that have seen all kinds of monsters, a strange trip from which many have lost their common sense, but a trip that we want to share with you through images, memories and surprises. All done with the worst of intentions. In Alice Cooper's words: Welcome to My Nightmare.

David Izquierdo Valera.

Les pel·lícules. Las películas. The films.

70's:
LA PROFECÍA (1976) Richard Donner
EL DIABLO SOBRE RUEDAS (1971) Steven Spielberg
SUSPIRIA (1977) Darío Argento
CARRIE (1976) Brian De Palma
EL EXORCISTA (1973) William Friedkin
TERROR EN AMITYVILLE (1979) Stuart Rosenberg
MAGIC (1978) Richard Attenborough (projectada al TerrorMolins)
MARTIN (1977) George A. Romero (projectada al TerrorMolins)
LA NOCHE DE HALLOWEEN (1978) John Carpenter
CROMOSOMA 3 (1979) David Cronenberg (projectada al TerrorMolins)
¿QUIÉN PUEDE MATAR A UN NIÑO? (1976) Narciso Ibáñez Serrador (projectada al TerrorMolins)
LA NOVIA ENSANGRENTADA (1972) Vicente Aranda (projectada al TerrorMolins)
VAMPIR CUADECUC (1971) Pere Portabella (projectada al TerrorMolins)
FANTASMA (1979) Don Coscarelli
DRÁCULA (1979) John Badham
LA MATANZA DE TEXAS (1974) Tobe Hooper

80's:
NOCHE DE MIEDO (1985) Tom Holland
MUÑECO DIABÓLICO (1988) Tom Holland
LA NIEBLA (1980) John Carpenter
LA COSA (1982) John Carpenter
PESADILLA EN ELM STREET (1984) Wes Craven
VIERNES 13 (1980) Sean S. Cunningham
POSESIÓN INFERNAL (1981) Sam Raimi
LA MOSCA (1986) David Cronenberg (projectada al TerrorMolins)
HELLRAISER: LOS QUE TRAEN EL INFIERNO (1987) Clive Barker
ATRACCIÓN DIABÓLICA (1988) George A. Romero
PHENOMENA (1985) Dario Argento
AULLIDOS (1981) Joe Dante
UN HOMBRE LOBO AMERICANO EN LONDRES (1981) John Landis
HENRY: RETRATO DE UN ASESINO (1986) John McNaughton
EL RESPLANDOR (1980) Stanley Kubrick

90's:
LOBO (1994) Mike Nichols
SCREAM: VIGILA QUIÉN LLAMA (1996) Wes Craven
CRASH (1996) David Cronenberg (projectada al TerrorMolins)
VAMPIROS (1998) John Carpenter
TESIS (1996) Alejandro Amenábar
CUBE (1997) Vincenzo Natali
ENTREVISTA CON EL VAMPIRO (1994) Neil Jordan
DRÁCULA DE BRAM STOKER (1992) Francis Ford Coppola (projectada al TerrorMolins)
CANDYMAN, EL DOMINIO DE LA MENTE (1992) Bernard Rose
EL SEXTO SENTIDO (1999) M. Night Shyamalan
AUDITION (1999) Takashi Miike (projectada al TerrorMolins)
THE RING (1998) Hideo Nakata
FUNNY GAMES (1997) Michael Haneke (projectada al TerrorMolins)

2000:
WOLF CREEK (2005) Greg McLean (projectada al TerrorMolins)
EL ORFANATO (2007) J. A. Bayona
EDEN LAKE (2008) James Watkins (projectada al TerrorMolins)
LA NIEBLA (2007) Frank Darabont (projectada al TerrorMolins)
AMANECER DE LOS MUERTOS (2004) Zack Snyder
LA TIERRA DE LOS MUERTOS VIVIENTES (2005) George A, Romero
SAW (2004) James Wan
28 DÍAS DESPUÉS (2002) Danny Boyle
DÉJAME ENTRAR (2008) Tomas Alfredson (projectada al TerrorMolins)
THIRST (2009) Park Chan-Wook
MARTYRS (2008) Pascal Laugier (projectada al TerrorMolins)
A SERBIAN FILM (2010) Srdjan Spasojevic (projectada al TerrorMolins)
LA HUÉRFANA (2009) Jaume Collet-Serra (projectada al TerrorMolins)
FANTASMAS DE MARTE (2001) John Carpenter

2010:
TAKE SHELTER (2011) Jeff Nichols
DÉJAME SALIR (2017) Jordan Peele
GHOSTLAND (2018) Pascal Laugier (projectada al TerrorMolins)
GUERRA MUNDIAL Z (2013) Marc Foster
TRAIN TO BUSAN (2016) Sang-ho Yeon (projectada al TerrorMolins)
IT FOLLOWS (2014) David Robert Mitchell
HOWL (2015) Paul Hyett (projectada al TerrorMolins)
THANATOMORPHOSE (2012) Éric Falardeau (projectada al TerrorMolins)
UN LUGAR TRANQUILO (2018) John Krasinski
A GHOST STORY (2017) David Lowery (projectada al TerrorMolins)
THE NEON DEMON (2016) Nicolas Winding Refn (projectada al TerrorMolins)
THE AUTOPSY OF JANE DOE (2016) André Ovredal (projectada al TerrorMolins)
EL MONSTRUO DE ST. PAULI (2019) Fatih Akin (projectada al TerrorMolins)
LA BRUJA (2015) Robert Eggers
HEREDITARY (2018) Ari Aster

Uns apunts sobre el graffiti.

La intenció és situar als espectadors en el espai amb elements de graffiti corresponents a cada una de les èpoques, partint del context temporal dels mateixos afiches. La idea és aplicar l'estètica i metodologia corresponents a cada període.
Per això s'han emprat referències pròpies del moviment tant dels 70, 80, etc. I per l'aplicació d'aquests, s'han utilitzat referències fílmiques del Festival i del propi context cinematogràfic. Com per exemple a la sala dels anys 70 hi trobem referències com "The Exorcist, 1973" i "Clockwork orange, 1971"; també s'utilitzen trets i cartells característics dels 70, 80, 90, 2000 i 2010 a cadascun dels apartats de l'exposició.
Proliferació de l'activitat als 70. Llegibilitat per damunt de l'estil. S'autoanomenaven escriptors i no artistes. S'utilitzaven marcadors industrials, cera per sabates, i qualsevol element amb el que es pogués escriure. Es buscava la fama i el respecte pels propis actes. La dècada dels 70 va començar amb les signatures i evoluciona cap a les obres realitzades amb aerosol.
Els 80. La creació de l'artista urbà. S'associa el graffiti amb el moviment Hip-hop: Rap, Dj, Break-dance, etc. Fent que el moviment evolucioni d'aquella glòria momentània a convertir-se en veritables eines de desenvolupament personal i social. Apareix el "Wild Style". Els graffiteros passen d'anomenar-se escriptors a convertir-se en artistes del graffiti, donant principalment a una profundització en l'estètica per sobre de la llegibilitat. Aparició de la figura del artista urbà amb grans autors com: Basquiat, Keith Haring, entre d'altres.
Expansió a altres països i adquisició dels codis als 90. A partir del joc de llums vermelles i blaves es vol representar l'època psicodèlica. Firmes i peces es sobreposen jugant amb el colors fluorescents.
El 2000. L'època dels grans murals. A l'època dels 2000 el graffiti viu una gran expansió a Barcelona. Es consolida el logo art. Apareixen grans referents del sector que adapten figuració sintètica a la metodología del graffiti. A partir de la repetició d'aquests logos deixen la seva petjada per tota la ciutat. Utilització del traç groixut com a característic d'aquesta época.
A partir del 2010. Llibertat absoluta. Llibertat absoluta dels codis establerts anteriorment pel graffiti, abstracció per sobre de l'ego i l'estil.Durant el transcurs de l'exposició s'animarà al públic a participar en la pintura i collage d'aquesta part del mural. Donant lloc a una obra contemporània i viva, per tractar de donar continuïtat a la intenció de la intervenció.

Arnau Brell.

Reflexió sobre el disseny.

Contracultura colectiva. Les màximes d'aquesta exposició han estat des d'un bon inici basades en la col·lectivitat i en reunir nous talents i els de sempre per sorprendre de nous els fans del festival amb una exposició que parla de contracultura, història del cinema de terror i la història del nostre festival.
Els collages de cada sala evolucionen segons les tendències estètiques de cada dècada. Així doncs els 70 es marquen pels tons sèpia, els 80 són purament estil punk. Als 90 juguem amb els colors dels poster de la dècada i un retro mapping sobre l'antic logo i present emblema del festival. A la dècada dels 2000 juguem amb l'estètica pop i als 2010 amb material fotogràfic.
Volem fer gala dels nostres principis i intentem que els materials siguen el ma mesura del possible materials reciclats i reutilitzats, aquest principi ens permet captar i representar l'essència de la contracultura. També s'ha apostat per una posta en escena audiovisual sorprenent i moderna que ens explica la història evolutiva del cinema i el món audiovisual.
L'exposició està pensada per fer un recorregut a través del temps i a la sala final volem fer que el públic participi, perquè sense ells no som res, i són ells els qui escriuen la història d'aquest petit monstre.

Joan Jarque.